

Arrest

nr. 227 254 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 1 december 2015.

Op 11 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 13 februari 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 4 december 2017 met nummer 196 066 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 3 mei 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Dit tweede verzoek om internationale bescherming werd op 18 juni 2018 onontvankelijk verklaard.

Op 6 augustus 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 10 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 5 juni 2019 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadjiek te zijn. U bent afkomstig van Kabul en bent twintig jaar oud. U maakte uw middelbare school af en zat in uw eerste jaar tandarts aan de universiteit van Kabul. U bent getrouwd en leefde samen met uw vrouw, jongere broer en uw ouders in Kabul. Uw vader is reeds geruime tijd tewerkgesteld als commandant in het Afghaans nationaal leger in de provincie Parwan. Hij ondersteunde de arbaki (lokale milities) door hen wapens te leveren. Ook uw oudere broer Fawad was tewerkgesteld in het Afghaans nationaal leger. Hij werd echter gedood bij een aanval van de taliban op een checkpoint. Het bleek dat uw vader reeds enkele maanden voor de dood van uw broer bedreigingen ontving per telefoon van de taliban. Hij moest met de taliban samenwerken of zijn job verlaten. Enkele maanden na het overlijden van uw broer ontving uw vader een dreigbrief. Daarin werd hij gevraagd om u over te geven aan de taliban. Uw vader deed dit niet en contacteerde na deze bedreigingen een smokkelaar en zorgde ervoor dat u zich enkele maanden kon verbergen in Kabul. U verliet Afghanistan en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, u onbekende landen en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 11 december 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de taliban gevisieerd wordt. Bovendien achtte u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg. Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara, een attest van uw middelbare school, een getuigenbrief in het tweevoud (Dari en Engels) en een dreigbrief van de taliban voor.

Op 13 februari 2017 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde deze beslissing in haar arrest 196066 van 4 december 2017. U ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

U verliet het grondgebied niet en diende op 3 mei 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen dat uw vader en broer werkzaam zijn voor het leger en hierdoor werden bedreigd door de taliban. U vreesde bij terugkeer door hen gedood te worden. Ter staving van uw volgend verzoek legde u de taskara van uw vader, de taskara van uw broer en foto's van uw vader en uw broer genomen tijdens hun werkzaamheden als militairen neer. Op 18 juni 2018 verklaarde het CGVS echter uw tweede verzoek nietontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u daarentegen op 6 augustus 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U maakte melding van een verandering in uw leven en meende sinds vijf en een halve maand homoseksueel te zijn. Op 17 januari 2019 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek ontvankelijk en werd u op 12 februari 2019 uitgenodigd op het CGVS om deze nieuwe motieven kracht bij te zetten. U verwees nog steeds naar uw problemen zoals u die voorheen had uiteengezet en vreesde hierdoor nog steeds voor uw leven in Afghanistan. Daarnaast verklaarde u homoseksueel te zijn en zou dit bij terugkeer naar Afghanistan problemen veroorzaken. Ter staving van uw derde verzoek legde u foto's neer van uw echtscheidingsakte, foto's van u en een man, alsook stuurde u video's door waarop u zichtbaar bent met een andere man.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd gezien het leugenachtige karakter van uw vorige verzoeken. Zo verwees u in onderhavig verzoek om internationale bescherming nog steeds naar het relaas zoals u dat voorheen had uiteengezet en hield u vol in het verleden steeds de waarheid te hebben gesproken. U meende dan ook dat u onterecht een negatieve beslissing had ontvangen en wenste verder niets te corrigeren aan uw verklaringen. Dient echter te worden opgemerkt dat in uw vorige verzoeken steeds op uiterst omstandige wijze werd uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Bovendien werd deze beslissing en beoordeling door de RvV bevestigd. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde immers op geen enkele manier aan waar het CGVS tijdens haar eerdere beoordeling(en) een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. Hoewel u meermaals werd gewezen op het belang van geloofwaardige verklaringen ter zake bleef u aldus volharden in de boosheid. Het hoeft dan ook geen betoog dat uw verwijzing naar een relaas dat geenszins als aangetoond kan worden beschouwd uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aantast. Nog frappanter was evenwel dat wanneer u werd gepolst naar uw beweegredenen om een volgend verzoek in te dienen, u opnieuw in de eerste plaats zou verwijzen naar de problemen zoals u die voorheen had uiteengezet en u pas na enig aandringen zou laten vallen eigenlijk ook homoseksueel te zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 12 februari 2019, p. 3-4, 7). Dat u dit nieuwe element ondergeschikt zou maken aan een bedrieglijk relaas is tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid.

Hoe dan ook kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering homoseksueel te zijn. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. In casu konden uw verklaringen echter allerminst overtuigen, en dit om volgende redenen.

Ten eerste slaagde u er niet in een overtuigende verklaring aan te brengen waarom u dermate lang zou wachten alvorens uw geaardheid naar voren te brengen. U immers gevraagd waarom u dit element nooit eerder ter sprake zou hebben gebracht merkte u vreemd genoeg op dat u niet wist of "dit" was toegestaan in België, hetgeen toch weinig ernstig blijkt. Zo liet u zelf vallen dat u reeds dergelijke gevoelens had in Afghanistan, waardoor het eigenlijk onbegrijpelijk is dat u zich hierover nooit terdege zou hebben geïnformeerd, noch dit ter sprake zou hebben gebracht wanneer u werd bijgestaan doorheen de procedure. Daargelaten de verschoning dat u niet op de hoogte zou zijn geweest dat "dit" werd toegestaan in België allerminst overtuigt, is het bovendien hoogst frappant dat u zelfs in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming u hierover met geen woord zou reppen. Te meer u zelf beweerde toen wél op de hoogte te zijn van die "mogelijkheid", raakt uw bewering er "toen niet over te willen praten" eigenlijk kant noch wal (CGVS, p. 10, 15-16). Dergelijke houding is dan ook weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en doet vermoeden dat u een eerder opportunistische verzoek hebt ingediend, meer dan dat u wel degelijk homoseksueel zou zijn.

Ten tweede konden ook uw verklaringen over uw vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe, uw relaties en uw kennis omtrent de 'gemeenschap' allerminst overtuigen. Zo verklaarde u homoseksueel te zijn en werd u dan ook gevraagd uw geaardheid of seksualiteit te omschrijven. U antwoordde hierop echter enkel: "Vraag maar" en wanneer u dan de kans werd geboden om alles te vertellen wat u wenste kwam u niet verder dan dat u in het verleden "die wereld" nog niet had toegetreden en u "zo geworden" bent. Daargelaten het bijzonder bevreemdend is dat u hiernaar zou verwijzen als zijnde een andere wereld, is een dergelijke omschrijving van uw geaardheid eerder beknopt. U werd dan ook verder gepolst wat dat eigenlijk voor u betekende om homoseksueel te zijn,

maar meende opmerkelijk genoeg dat het voor u geen betekenis heeft en "Ik hou ervan, het is goed". Niettegenstaande dergelijke verklaringen op zich opnieuw weinig overtuigend zijn, zou u daar nogmaals aan toevoegen niet te weten wat u daar verder over diende te vertellen. Daar u er niet in slaagde om duidelijk te zijn omtrent uw geaardheid kreeg u nogmaals de kans meer uitleg te verschaffen, maar antwoordde u hierop enkel: "Ik heb een goed gevoel. Ik denk dat ik een gelukkig man ben. Ik voel me uitzonderlijk", hetgeen opnieuw eerder vaag is. Nog opmerkelijker was echter dat wanneer u dan uiteindelijk de vraag gesteld werd tot wie u zich aangetrokken voelt, u antwoordde dat u van mannen én vrouwen houdt, doch enkel seks wil met mannen. U zou daar later opmerkelijk genoeg zelfs nog aan toevoegen eerst van mannen te houden en dan pas, maar ook, van vrouwen, hetgeen toch geenszins te rijmen valt met uw beweerde homoseksuele geaardheid (CGVS, p. 8-9). Dat u dergelijke moeite zou hebben om uw seksualiteit ook nog maar enigszins te kunnen omschrijven is hoogst bevreemdend.

Niet alleen slaagde u er niet in het minst in uw geaardheid nog maar te omschrijven, ook het bewustwordingsproces dat hier aan zou vooraf gegaan zijn bleek weinig overtuigend. Zo werd u vooreerst gevraagd op welk moment in uw leven u zich aangetrokken voelde tot mannen, waarop u nogal ruim schatte dat u toen zestien, zeventien of zelfs achttien jaar oud was. Daargelaten dit reeds een vage omschrijving is, zou u er daarna evenwel aan toevoegen dat u zich reeds in Afghanistan tot mannen aangetrokken voelde en zelfs daar tot het besef kwam dat u homoseksueel was. Opvallend genoeg had u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nog laten optekenen pas sinds "vijfentwintig maanden" te weten homoseksueel zijn en dus in België tot deze vaststelling te zijn gekomen. U dan ook op deze toch wel frappante tegenstrijdigheid gewezen meende u echter in Afghanistan wél gevoelens te hebben gehad, maar geen relatie, hetgeen allerminst overtuigt. Immers had u ten aanzien van de DVZ evenzeer laten vallen in Afghanistan nooit 'homoseksuele gevoelens' te hebben gekend (Verklaring DVZ, d.d. 10 december 2018, Vraag 15). Dat u zichzelf aldus opnieuw zou tegenspreken en dit afdoet als "een misverstand" is opvallend en tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid (CGVS, p. 11, 14-16).

Hoe dan ook werd u verder gepolst om dit toch wel bijzondere bewustwordingsproces in uw leven te omschrijven, maar gaf u nogal stereotiep aan naar school te gaan en meer geïnteresseerd te zijn in jongens dan in meisjes. U meende daar opmerkelijk genoeg verder niets meer over te kunnen vertellen en u dan zelfs specifiek gevraagd naar wat u toen voelde of wat er toen gebeurde tijdens deze 'ontdekking', bleek ook dit weinig uitgebreid. Zo antwoordde u vooreerst nogal vaag dat er niets gebeurde, maar dat u werd aangetrokken tot 'hen' en u dan gevraagd hoe u zich voelde toen u dit realiseerde antwoordde u enkel dat u een goed gevoel had. U gevraagd om hier toch iets meer uitleg bij te verschaffen merkte u enkel nog op tevreden te zijn over uw gevoelens en dat u gelukkig bent dat u een relatie hebt met meerdere mannen. Daargelaten dergelijke uitleg allerminst overtuigt werd u opnieuw de kans geboden uw gevoelens te omschrijven, maar antwoordde u ook hierop niets meer dan: "Ik hield van mannen toen, maar ik kon het niet uitdrukken in het openbaar (...)". Wat er gebeurde toen u de zekerheid kreeg dat u mannen verkoos, omschreef u dan weer als "niets gebeurde" en gepolst hoe u eigenlijk concreet tot die vaststelling zou zijn gekomen antwoordde u niets meer dan dat u van jongens hield, meer dan van meisjes. U opnieuw gepolst naar verdere info antwoordde u dat u zichzelf de vraag stelde of u ooit seks zou hebben met een man en u dan gevraagd wat u dacht dat er met u aan de hand was toen u dit besef kreeg, meende u enkel dat u niet kon denken aan een relatie/seks met een jongen (CGVS, p. 10-12, 15). Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar een beetje over uw gevoelens te praten tijdens uw bewustwordingsproces en hiervoor zelfs nadrukkelijk en quasi- exclusief moet verwijzen naar de fysieke contacten die u zou (gehad) hebben doet afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Wat er ook van zij, u verder gevraagd naar uw ervaringen in Afghanistan meende u daar eigenlijk nooit met iemand te hebben over gepraat. Zo ook zou u gehuwd zijn met een vrouw en gevraagd hoe u zich daar dan bij voelde, stelde u gewoon geen gevoelens te hebben gehad. U meende dan ook (terecht) schrik te hebben gehad om zich te 'outen' in Afghanistan en gepolst hoe u daar dan mee omging merkte u vreemd genoeg op eigenlijk niets speciaals te voelen. Hoe u dat verborgen hield bleek u liever te ontwijken daar u vier maal dezelfde vraag werd gesteld en u niet verder kwam dan vage stereotiepe beweringen: "Ik verborg het, want ik zou gedood worden (...)". In ieder geval meende u in Afghanistan nooit seksuele contacten te hebben gehad met een man daar het verboden is en u dan gevraagd of het helemaal niet voorkomt in Afghanistan merkte u nogal vreemd genoeg op van niet. Waarom u daar dan later nog aan zou toevoegen dat het "volgens mij wel kan als je een homoseksueel vindt" is niet duidelijk en overtuigt niet. Te meer u de vraag gesteld werd waarom het met u nooit zou zijn gebeurd, doch u

enkel stelde dat uw vrienden niet homoseksueel waren aangezien u het hen op de man af had gevraagd, is eigenlijk niet ernstig. Een dergelijke zorgeloosheid roept dan ook vragen op.

In ieder geval, u dan ook gevraagd naar uw ervaringen en de ontdekking van uw seksualiteit in België, stelde u opvallend genoeg niet op de hoogte te zijn geweest dat "dit" werd toegestaan in België (supra). Daargelaten dergelijke verklaringen eigenlijk op zich reeds weinig overtuigen, werd u dan gevraagd hoe u dit dan wel zou hebben ontdekt. U verklaarde dat u op een dag voor het centrum stond, er een man passeerde in de wagen en hij u vroeg om seks te hebben. Zo ook zou hij u de dag nadien oppikken en u opnieuw zo'n voorstel doen, al zou u stevast hebben geweigerd. Ofschoon dergelijke gang van zaken weinig realistisch lijkt, bleek u dit ook allerm minst te kunnen plaatsen in de tijd: "Het was voordien nog. Lang daarvoor, jaar en anderhalf jaar daarvoor". Wat er ook van zij, u dan gepolst naar uw allereerste seksuele ervaring in België antwoordde u opnieuw nogal bevreemdend dat een man (Hans) zomaar naar uw werkplaats zou zijn gekomen en hij u vroeg of u seks met hem wou. Hoewel het weerom bevreemdend is dat zo'n zaken zich zomaar zouden voordoen, bleek u ook nog eens geen enkel idee te hebben wanneer dit moet geweest zijn: "Dit was, ik denk, wanneer was dit, één jaar of één jaar voordien". Te meer u niet eens zijn volledige naam leek te kennen, noch – behalve zijn nationaliteit – ook nog maar iets te vertellen had over hem, overtuigt dit niet. Dat u uw allereerste keer dusdanig beknopt zou omschrijven is weinig geloofwaardig (CGVS, p. 10-15). Dergelijke vage verklaringen wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Op geen enkel moment was u in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.

Verder bleek u geenszins te kunnen overtuigen met betrekking tot uw relatie en/of seksuele contacten in België. Zo zou u na Hans (supra) nog een tijdlang een relatie hebben gehad met een zekere Tami, al meende u ondertussen ook nog "vier of vijf vrienden" te hebben met wie u evenzeer seksuele contacten onderhield. U dan ook gepolst naar hun volledige namen bleek u deze echter niet te kennen. Zo meende u contacten te hebben gehad met "Kenting, David, Karel (sic), en meer (...)" al bleek u de overige personen dan weer helemaal niet meer te herinneren. Wat er ook van zij, u stelde even een relatie te hebben gehad met Tami en u dan ook gevraagd hoe deze relatie tot stand zou zijn gekomen, antwoordde u dat u aan elkaar werd voorgesteld. Wanneer dat was kon u niet beter plaatsen dan "(...) ik schat zeven maanden geleden" en nogmaals gepolst of u zich toen al realiseerde dat u homoseksueel was, bevestigde u. Waarom u dan ten aanzien van de DVZ nog had verklaard het eigenlijk pas dan te hebben 'ontdekt' is niet duidelijk en komt uw geloofwaardigheid (opnieuw) niet ten goede. De verschoning die u hiervoor aanhaalde, al zouden er problemen zijn geweest met de tolk, raakt kant noch wal. Immers had u bij aanvang van het gehoor nog laten vallen dat het gesprek met de DVZ goed was verlopen en had u hierbij klaarblijkelijk geen enkele opmerking. Bovendien werden uw verklaring ten aanzien van de DVZ opgetekend door een tolk die het Dari machtig is, werden deze u na afloop voorgelezen en verklaarde u zich ook akkoord met de inhoud. Wat er ook van zij, u de kans geboden alles te vertellen over uw toenmalige partner, stelde u (nogal beknopt) dat hij een Belg is, afkomstig van Irak en u met hem naar een disco zou zijn geweest. U had eigenlijk geen idee van waar in Irak hij afkomstig is en had daar bij uitbreiding eigenlijk helemaal niets meer aan toe te voegen. U wou dan wel vertellen wat u allemaal samen had gedaan, maar herhaalde ook hier dat u naar een disco zou zijn geweest, al verwees u hier verkeerdelijk naar als "Red en Black". In ieder geval, u gevraagd hoe lang u een relatie had met Tami, antwoordde u plots dat u nog steeds in een relatie bent en u gewezen op uw eerdere verklaringen waarin u stelde geen relatie te hebben op dit moment, stelde u enkel geen seks meer te hebben met elkaar. Hoe dan ook, u meende later evenwel richting "Red en Blue" te zijn getrokken, al had u niet echt een idee welk type discotheek dit zou zijn, noch welk feest u had bezocht. U mocht Tami beschrijven, maar herhaalde enkel dat hij van Irak is, van Antwerpen is en veel vrienden heeft. U kende niet eens zijn volledige naam en u gevraagd waarom u hem zo graag zag (of ziet), stelde u enkel dat hij uw vriend is. Op de vraag waarom u tot hem aangetrokken was, antwoordde u tot al uw vrienden aangetrokken te zijn, maar gepolst wat de kwaliteiten en/of gebreken zouden zijn van Tami antwoordde u enkel dat u naar de discotheek zou zijn geweest. Opnieuw dezelfde vraag gesteld, geraakte u dan weer niet verder dan dat hij "een goede jongen was, geen leugenaar, geen racist" en opnieuw "een goede jongen was". U dan gevraagd zijn persoonlijkheid te omschrijven zou u enkel verwijzen naar wat u eerder had uiteengezet en herhaalde u dat hij een goed gedrag en karakter had, hij lachte en andere mensen gelukkig maakte, hetgeen toch eerder karig is. Zo had u geen idee hoe hij zijn geaardheid had ontdekt, noch had u hiernaar geïnformeerd. Vreemd genoeg zou u daar ook nog aan toevoegen dat er verschillende "gays" zijn en Tami de "achterkant" was, hetgeen weinig ernstig is (Verklaring DVZ, Vraag 15 & CGVS, p. 3, 16-22). Dat u uw partner en relatie op een dergelijke oppervlakkige en weinig overtuigende manier zou omschrijven is weinig ernstig te noemen.

Ook bleek u ook een bijzonder geringe kennis te hebben over de homoseksuele gemeenschap, zowel in uw land van herkomst, als in België. Zo verklaarde u dat homoseksualiteit in Afghanistan verboden zou zijn, maar u gevraagd naar de wetten die zich hierover uitspreken bleek u daar weinig kaas van te hebben gegeten: "Wetten. Van de Islam". U stelde daarnaast dat er in Kabul geen ontmoetingsplaatsen zouden zijn waar mannen met elkaar seks zouden kunnen hebben, noch bleek u hier navraag naar te hebben gedaan. Evenmin kende u ook maar één Afghaanse prominente homoseksuele persoonlijkheid. Wat er ook van zij, u gepolst naar ontmoetingsplaatsen in België zou u evenzeer slechts vaag verwijzen naar verschillende cafés zoals 'Café Random', al bleek u de anderen te zijn vergeten. U kende verder geen specifieke evenementen, noch kende u ook nog maar één organisatie die zich zou inzetten voor de rechten van homoseksuelen. U had zich hier zelfs nooit over geïnformeerd (CGVS, p. 21-23). Dat u, zoals eerder aangegeven niet eens zou weten of "dit" al dan niet mocht in België, onderstreept enkel verder uw totale disinteresse in uw gemeenschap. Een dusdanig beperkte bagage omtrent uw eigen beweerde gemeenschap strookt geenszins met het profiel dat u zichzelf tracht aan te meten.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende geaardheid, komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw relaas in gedrang. Hoe dan ook zou de ongeloofwaardigheid ook blijken uit volgende vaststellingen. Zo meende u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden wegens uw geaardheid, doch gepolst wie hiervan op de hoogte was meende u dat niemand daar iets van af wist. U dan gevraagd waarom u dit zelfs in België geheim zou willen houden, stelde u de Afghaanse gemeenschap te vrezen en dacht u zelfs dat zij uw familie hierover reeds hadden geïnformeerd. Gevraagd waarom u dat dacht antwoordde u dan weer vaag dat u dacht dat iemand u gezien had en uw familie had geïnformeerd. Wie dat was, wist u niet en waarom u ook nog eens eerst zou stellen dat niemand hier in Afghanistan van op de hoogte is om nu plots toch dergelijke vermoedens te uiten is weinig ernstig. Te meer u ten aanzien van de DVZ gewoonweg had laten vallen dat uw vader op de hoogte is van uw geaardheid, wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd (CGVS, p. 23, Verklaring DVZ, Vraag 20 & CGVS, p. 23). Bovenstaande vaststellingen zijn frappant en tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Immers legde u slechts foto's (van kopieën) neer en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Te meer uit toegevoegde waarde ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, dragen dergelijke stukken amper bewijswaarde. Wat betreft de video's/foto's die u hebt aangebracht volstaat het om op te merken dat aan dergelijk privébeeldmateriaal geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Dergelijke beelden zouden hoogstens kunnen staven dat u eenmalig geslachtsgemeenschap zou hebben gehad met een man, doch niets meer. In geen geval bewijst dit een eventuele seksuele geaardheid, hetgeen zoals supra werd opgemerkt, niet één en hetzelfde is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of

<https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke

omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Door verzoeker werd klaar en duidelijk aangegeven dat hij de nationaliteit van Afghanistan bezit en homo is als reden waarom hij verzocht tot het verkrijgen van internationale bescherming, waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat er “geen geloof [kan] worden gehecht aan uw bewering homoseksueel te zijn”. De nationaliteit van verzoeker staat daarentegen buiten discussie.

Verzoeker is het fundamenteel oneens met de stelling in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst er als uitgangspunt op dat wordt aangenomen dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is (zie onder meer nr. 211 831 van 30 oktober 2018).

Door verzoeker werden er documenten overgemaakt om haar geaardheid te staven (zie verder hieronder), maar zelfs indien de kandidaat-asielzoekster geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn

seksuele oriëntatie en/of indien er een gebrek aan specifieke informatie is betreffende de status van LHBT in het land van herkomst, dan stelt ook het UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoekster (UNHCR, "Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity", Genève, 2008, nr. 35).

Verzoeker benadrukt dat hij de nodige verklaringen heeft afgelegd waaruit de seksuele geaardheid van verzoeker kan worden afgeleid (zie hieronder).

In de rechtspraak wordt benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopingspunt worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoekster die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in haar land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

Verzoeker geeft aan dat hij hieraan voldoet, gelet op zijn afgelegde verklaringen, voorgebrachte documenten en onderstaande elementen.

4. Verzoeker heeft de nationaliteit van Afghanistan (hetgeen overigens niet wordt betwist). In de aldaar heersende cultuur is het niet mogelijk om zich te "outen" als homo, integendeel. Dit wordt erkend in de bestreden beslissing, nu de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onder meer stelt: "U meende dan ook (terecht) schrik te hebben gehad om zich te 'outen' in Afghanistan" (stuk 1, pagina 3). Ook hierover praten is quasi-onmogelijk.

Het onder woorden brengen van gevoelens is niet alleen strikt gereguleerd, maar ook afhankelijk van persoon tot persoon. Waar de een hier meer open en vlottend over kan praten en de juiste woorden kan vinden, zal dit voor de andere moeilijker zijn. Elke persoon is hierin anders. Ook voor de beoordeling van de verklaringen van verzoeker is dit een belangrijk element (zie verder hieronder).

Verzoeker is zeer aarzelend geweest om zijn geaardheid ter sprake te brengen, hetgeen reeds een indicatie vormt dat het voor verzoeker zeer moeilijk is om over zijn gevoelens te spreken. Zelfs bij zijn huidige verzoek tot internationale bescherming gaf hij pas na aandringen aan dat hij homoseksueel was. Dat verzoeker zelfs tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming aarzelingen had om zijn geaardheid ter sprake te brengen is tekenend voor de terughoudende wijze waarop hij over zijn gevoelens kan praten.

Verzoeker komt uit een traditionele gezinssituatie waarbij het praten over gevoelens amper voorkwam. Verzoeker heeft – als het ware – nooit geleerd om zijn gevoelens te leren kennen en hierover te leren spreken. Hij kan – letterlijk – niet de juiste woorden vinden hiervoor.

Dit blijkt ook temeer uit de vaststelling van verzoeker niet wou praten over zijn geaardheid tijdens zijn twee verzoek tot internationale bescherming (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 15-16). Dit geeft samen met de vaststelling dat verzoeker zelfs nog aarzelde om zijn geaardheid ter sprake te brengen tijdens zijn derde verzoek tot internationale bescherming, aan dat verzoeker grote moeite heeft om zijn gevoelens kenbaar te maken.

Het is daarentegen tekenend dat in de bestreden beslissing dit enkel wordt beschouwd als een element waaruit de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker zou voortvloeien. Er wordt geen rekening gehouden met wie verzoeker is en uit welke cultuur hij afkomstig is, terwijl dit essentieel is om te begrijpen tot op welk niveau verzoeker kan praten over zijn gevoelens. Net daarom had verzoeker ook "bewijsmateriaal" bij, zoals foto's van hem en een man, evenals een video waarop verzoeker zichtbaar is met een man (hetgeen reeds contrasteert met de verweten aarzelende houding om zijn geaardheid ter sprake te brengen). Door het tonen van deze bewijsstukken, moet verzoeker zijn geaardheid niet onder woorden brengen om dit aan te geven. De foto's en video zijn relevant, temeer omdat hieruit kan worden opgemaakt dat verzoeker geslachtsgemeenschap had met een man. De foto's en video worden echter maar zijdelings betrokken in de beoordeling en op korte wijze beschreven (stuk 1, pagina 4).

5. Verzoeker heeft in Afghanistan zich niet kunnen "outen" als homo. Hij voelde wel aantrekkingskracht toe naar andere mannen, maar kon hier niet openlijk voor uitkomen (zie verder hieronder). Verzoeker

volgde hierdoor het “traditionele” pad door het aangaan van een heteroseksuele relatie. Hierdoor trad zij in het huwelijk met zijn vrouw en leefde hij met haar samen.

Verzoeker heeft in Afghanistan nooit seksuele ervaringen gehad met een man. Hij heeft geleerd dit verborgen te houden. Net daarom merkte verzoeker ook op dat homoseksualiteit in Afghanistan “niet voorkomt”. In zijn land van herkomst is dit voor verzoeker een onbekend gegeven.

Dit zal fel contrasteren met zijn leven in België. Verzoeker heeft immers aangegeven verschillende (losse) seksuele relaties te hebben met verscheidene mannen (zoals Tami, Hans, Kenting, David, Karel, enzovoort). Het seksuele aspect staat hierbij centraal voor verzoeker, niet het aangaan van een duurzame relatie. Verzoeker is zelf nog erg “experimenteel” op dit gebied en niet klaar om zich te binden. Dit is geloofwaardig, aangezien verzoeker nooit dergelijke contacten heeft gehad in Afghanistan. In België heeft verzoeker deze vrijheid wel gekregen en ontdekt hij zichzelf hierin.

6. Verzoeker ontvluchtte Afghanistan en kwam, na een lange reis, in België terecht. In België heeft verzoeker wel “uiting” kunnen geven aan zijn homoseksualiteit, door het aangaan van verschillende (losse) relaties met andere mannen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt tijdens de beoordeling hiervan een grove onderschatting van de moeilijkheid voor verzoeker, afkomstig uit Afghanistan en getrouwd met een vrouw, om zich te “outen” als homo. Dit geldt des te meer omdat verzoeker het persoonlijk zeer moeilijk heeft om te praten over zijn gevoelens (en dus zijn gevoelens onder woorden te brengen). Hierdoor reduceert verzoeker zijn geaardheid vaak tot het – al dan niet – hebben van seksuele contacten (omdat dit een duidelijke en kenbare outing vormt van de geaardheid van een persoon). Dit geldt des te meer omdat verzoeker in België verschillende losse seksuele contacten heeft gehad met andere mannen.

In de bestreden beslissing wordt daarbij gewezen op enkele verschillen tussen de zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die hij heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het belang van deze verschillen is relatief. Tijdens de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt bovendien de taal niet en was volledig afhankelijk van de tolk bij het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan verzoeker vragen gesteld. Hij gaf vervolgens een antwoord, via de tolk, op de vragen die haar werden gesteld. Op alle vragen moest verzoeker kort antwoorden. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf haar medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de tolk werd meegedeeld aan de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken en wat deze medewerker vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de uitgetypte “verklaring volgend verzoek” van de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 december 2018, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van verzoeker met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien verzoeker geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoeker om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleend, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen (zoals overgebracht aan de tolk) correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangegeven wat hij verteld heeft tegen de tolk en wat hem werd gevraagd (of beter: wat hem niet werd gevraagd). Dat dit in de bestreden beslissing wordt weggezet als ongeloofwaardig door de verwijzing naar het verslag van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan daarom niet volstaan. De Commissaris-generaal houdt hierbij geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

7. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zijn antwoorden, waarbij hij zijn gevoelens onder woorden moet brengen, voornamelijk toespitst op het seksuele aspect van zijn geaardheid en op de vlakte zou blijven als verder wordt gevraagd naar zijn gevoelens over zijn seksuele geaardheid.

De vragen die worden gesteld aan verzoeker zijn uiterst persoonlijk. Er wordt bovendien verwacht dat verzoeker zijn gevoelens kan erkennen en onder woorden kan brengen, hetgeen niet voor elke persoon even eenvoudig is. Dit geldt zeker voor verzoeker. Hij is iemand die moeilijk kan praten over zijn gevoelens, of beter: hij kan de juiste woorden niet vinden om dit tot uiting te brengen.

De vragen die handelen over het seksuele aspect van zijn geaardheid zijn voor verzoeker gemakkelijker om te beantwoorden, dan wanneer het gaat om puur innerlijke gevoelens. Seksuele handelingen zijn immers handelingen. Deze kan verzoeker beschrijven. Innerlijke en diepe gevoelens zijn veel moeilijker voor verzoeker, maar hij heeft dit wel beschreven. Verzoeker heeft dit onder meer verwoord door te verklaren dat hij gelukkig is en een goed gevoel had. Hij kan de woorden niet vinden om dit verder tot uiting te brengen en wijst daarom op de handelingen die hij wel kan omschrijven.

Dat verzoeker moeilijk kan spreken over zijn gevoelens geldt niet enkel over zijn geaardheid, maar geldt in het algemeen. Ook over andere gevoelsmatige zaken kan verzoeker zeer moeilijk de juiste woorden vinden. Dit betreft dus geen manier om vragen te ontwijken, zoals in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd.

8. Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoeker het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar de homoseksuele geaardheid van verzoeker, gelet op de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich thans bevindt.

In ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, minstens aangezien verzoeker zich heeft 'geout' als homo, hetgeen volkomen onverenigbaar is met de heersende waarden en normen (ook strafrechtelijke normen) in Afghanistan.

Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Afghanistan in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker. De individuele situatie van verzoeker maakt haar bijzonder kwetsbaar. Verzoeker brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering, in het bijzonder de rol van zijn geaardheid.

Verzoeker vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

De verzoekende partij steunt haar vrees voor vervolging op twee onderscheiden motieven. Ten eerste stelt zij dat zij in Afghanistan door de taliban wordt geviséerd. De verzoekende partij concretiseert dat haar vader en oudere broer tewerkgesteld waren in het Afghaans nationaal leger. Haar vader heeft lokale milities ondersteund door hen wapens te leveren en haar oudere broer werd gedood bij een aanval van de taliban op een checkpoint. De vader van de verzoekende partij kreeg reeds voor de dood van haar broer telefonische bedreigingen van de taliban, waar hij werd verteld dat hij met de taliban diende samen te werken of zijn job moest verlaten. Na het overlijden van haar broer kreeg haar vader nog een dreigbrief van de taliban, waarin werd gevraagd om de verzoekende partij over te leveren aan de taliban. De vader van de verzoekende partij weigerde dit en contacteerde een smokkelaar om de verzoekende partij te helpen vluchten. Ten tweede stelt de verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zij vreest in de problemen te komen door haar homoseksuele geaardheid.

Verzoekers eerste vluchtmotief, met name dat zij en haar familie bedreigd werden door de taliban omwille van de tewerkstelling van haar vader en broer, werd in het kader van het eerste beschermingsverzoek reeds door de verwerende partij ongeloofwaardig bevonden. De weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd in het arrest van 4 december 2017 met nummer 196 066 waarna geen cassatieberoep werd ingesteld. Deze beoordeling staat vast tenzij er nieuwe elementen opduiken die een ander licht op de zaak zouden werpen. De Raad besluit, na lezing van het administratief dossier, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bijkomende verklaringen dat zij destijds de waarheid gezegd heeft daar zij deze elementen reeds te berde bracht in een eerste beschermingsverzoek en die ongeloofwaardig werden bevonden. Dit besluit wordt terdege onderbouwd door volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die integraal worden overgenomen:

"2.2.4.1. Verzoekende partij benadrukt dat haar vader en broer wel degelijk werkt(e) voor ANA en dat zij vreest door de Taliban vervolgd te worden omwille van deze tewerkstelling van haar familieleden. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de Guidelines van het UNHCR waaruit blijkt dat zij een risicoprofiel heeft."

2.2.4.2. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

De Raad wijst er verder op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij niet in slaagt.

2.2.5.1. Waar haar verweten wordt geen concretere verklaringen te kunnen afleggen over de tewerkstelling van haar vader en haar broer, wijst verzoekende partij erop dat zij zelf geen militair is en dat militairen niet veel over hun werk vertellen aan familieleden. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing in verband met haar verklaringen over de rang van haar vader, meent verzoekende partij dat "(h)et feit dat hij een diamant minder gezegd heeft (...) geen reden (mag) zijn om daarover een punt te maken". Immers, "(e)r zijn veel mensen die de rank van 'dargarman' dragen maar in werkelijkheid de post van 'Dagarwal' bekleden". Verder meent verzoekende partij nog dat zij "een perfecte beschrijving van arbaki" gegeven heeft, nu zij stelde dat ze hun provincie verdedigen en wapens krijgen van de overheid. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij helemaal niet geïnteresseerd was in politiek en de overheid. Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij wist hoe de rang van haar broer eruit zag en dat zij ook een zeer uitgebreide uitleg gegeven heeft over zijn dood.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van mening dat, hoewel militairen mogelijkwerwijs geen details mogen vrijgeven over hun werk, van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij specifieker kan zijn wat betreft de plaats van tewerkstelling van haar vader, de aard van het werk van haar vader, de rang die haar vader bekleedt in het leger en de tewerkstelling van haar broer F. in het leger. Dit geldt des te meer nu zowel haar vader als haar broer tewerkgesteld waren in het leger, waardoor dit iets is waarover regelmatig gepraat zal worden thuis. Waar verzoekende partij stelt dat zij wist hoe de rang van haar broer eruit zag, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing dienaangaande echter wordt opgemerkt dat verzoekende partij het door haar beweerde symbool op zijn uniform niet kan linken aan een bepaalde rang. Voorts is de verklaring van verzoekende partij dat arbaki hun provincie verdedigen en dat ze wapens krijgen van de overheid wederom zeer algemeen en bemerkt de Raad dat verwerende partij in dit verband tevens opmerkt dat verzoekende partij, gevraagd of er ook arbaki in Kabul aanwezig zijn, slechts antwoordt dat het kan, maar dat zij het niet weet. De Raad is van oordeel dat de uitermate vage verklaringen van verzoekende partij inzake de tewerkstelling van haar vader en broer bij het leger, de oorzaak van haar problemen in Afghanistan dewelke geleid hebben tot haar vlucht, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraven.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas blijkt tevens uit haar vage verklaringen over de dood van haar broer. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij hierover een zeer uitgebreide uitleg heeft gegeven, meent de Raad dat verzoekende partij hierin geenszins gevolgd kan worden, gelet op de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Immers stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij over de omstandigheden waarin haar broer stierf slechts kan zeggen dat hij in een hinderlaag terecht kwam en dat hij werd vermoord, waarbij vervolgens het lichaam naar het dorp werd gebracht. Concretere informatie over de dood van haar broer heeft zij niet. Bovendien kan zij ook niet met zekerheid zeggen wanneer haar broer gestorven is. Zij denkt twee jaar geleden in de maand saur. Evenmin kan zij verduidelijken waar in Parwan de checkpoint was waar haar broer het leven zou hebben gelaten.

Verder benadrukt de Raad nog de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij – iemand met een hoge scholingsgraad – de leeftijden van haar directe familieleden niet kan duiden. Inzake haar vader stelt zij dat hij tweeënveertig of drieënveertig jaar oud is. Omtrent haar broer verklaart verzoekende partij dat hij dertig of eenendertig jaar oud is, hetgeen nochtans niet verenigbaar is met haar verklaring dat haar moeder drieëndertig jaar oud is. Verzoekende partij stelt dat zij nooit gevraagd heeft naar hun leeftijd en hun leeftijd baseert op hun uiterlijk (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2017, p. 9 en 12). Dergelijke verklaringen zijn wederom vaag en

allesbehalve doorleefd, waardoor ze verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas ondermijnen.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt voorts dat verwerende partij ten onrechte motiveert dat zij geen documenten heeft bijgebracht over de tewerkstelling van haar vader. Immers legde zij een document neer, opgesteld door een rechtbank, waarin collega's van haar vader hun problemen bevestigd hebben. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de leeftijd van de getuigen niet overeenkomt met hun uiterlijk, stelt verzoekende partij dat verwerende partij het document niet goed gelezen heeft en dat "(o)p dat jaar (...) de getuigen zoveel jaar oud (waren)".

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij slechts een getuigenbrief van de rechtbank van Kabul bijbrengt en dat zij geen enkel document van het leger zelf neerlegt waaruit de tewerkstelling van haar vader en haar broer bij het leger blijkt. In verband met de bijgebrachte getuigenbrief wordt in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Meer bepaald wordt terecht het volgende opgemerkt: "Verder legt u een zogenaamde getuigenbrief voor opgemaakt in de rechtbank van Kabul. Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze ruim na de feiten werd opgemaakt, meer bepaald op 5 november 2015. U legt deze brief in tweevoud voor, eenmaal in het Dari en eenmaal in het Engels. De Engelse versie is volgens u ook opgemaakt door de rechtbank van Kabul. De getuigen die voorkomen in dit document en wiens foto's achteraan zijn bevestigd, zouden volgens u collega's van uw vader uit het leger zijn. U weet echter hun namen niet en weet verder niets van hen af. Wanneer opgemerkt wordt dat de geboortedata van de getuigen die vermeld staan op het document, nl. 1983, 1988, 1990 en 1992 niet overeenstemmen met de geschatte leeftijd van de personen die afgebeeld staan op de foto's, antwoordt u weer maar eens dat u geen informatie heeft over hen (CGVS, p.18). Ook dit document blijft vaag, net zoals uw verklaringen. Van uw vader wordt zijn rang in het leger, plaats en periode van tewerkstelling weer niet vernoemd. Over uw broer wordt enkel gezegd dat hij werd vermoord, maar er wordt niet gezegd waar en wanneer en zeer opvallend, ook niet dat hij tewerkgesteld was in het leger. Bovendien moet wat dit document betreft, worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief." Waar verzoekende partij inzake de motivering omtrent de leeftijd van de getuigen volgens het document oppert dat verwerende partij het document niet goed gelezen heeft en dat "(o)p dat jaar (...) de getuigen zoveel jaar oud (waren)", stelt de Raad evenwel vast dat op het Engelstalig document uitdrukkelijk gesteld wordt dat deze jaartallen de geboortejaren betreffen van de getuigen die erop vermeld staan. De leeftijd van de getuigen die uit deze geboortejaren blijkt stemt evenwel niet overeen met hun geschatte leeftijd.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij getraumatiseerd is door wat haar gezin in haar land van herkomst meegemaakt heeft, bemerkt de Raad dat, voor zover verzoekende partij dit zou aanvoeren ter vergoelijking van haar onduidelijke, vage en onaannemelijke verklaringen, verzoekende partij nooit eerder tijdens haar asielprocedure melding maakte van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden duidelijke en doorleefde verklaringen af te leggen. Bovendien legt verzoekende partij gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zou hebben en dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast. De vastgestelde onduidelijkheden, vaagheden en onaannemelijkheden aangaande essentiële elementen van haar asielrelaas kunnen dan ook niet verklaard worden door de traumatische ervaringen in haar land van herkomst."

Wat betreft verzoekers tweede element voor zijn vrees voor vervolging, met name zijn voorgehouden liefdesrelatie met een man en zijn homoseksuele geaardheid, blijkt uit de bestreden beslissing dat niet aannemelijk wordt bevonden dat verzoeker werkelijk homoseksueel geaard is. De verwerende partij is van oordeel dat van de verzoekende partij verwacht mag worden dat zij overtuigend is voor wat haar beleving en levensweg omtrent haar seksuele geaardheid betreft en stelt aldus dat ze een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht van de verzoekende partij, maar dat de verklaringen van de verzoekende partij niet hebben kunnen overtuigen. Zij stelt onder meer dat de verzoekende partij er niet in slaagt om een overtuigende verklaring aan te brengen waarom zij dermate lang heeft gewacht alvorens zij haar geaardheid naar voren heeft gebracht en dat de verklaringen over de vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe, de relatie van de verzoekende partij en haar kennis omtrent de 'gemeenschap' allerminst kunnen overtuigen.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat homoseksuelen kunnen worden geacht een sociale groep te vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld. Wat betreft de eerste voorwaarde stelt het Hof dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus inderdaad een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen.

Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de landeninformatie genoegzaam dat homoseksuelen in Afghanistan worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met de seksuele identiteit, vormt het onderhouden van seksuele contacten met mannen nog geen bewijs van een homoseksuele geaardheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten.

Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht, geloofwaardig is. Daartoe moet worden gepeild naar verzoekers eigen ervaringen en persoonlijke beleving met betrekking tot zijn seksuele gerichtheid, wat dit voor hem en zijn omgeving betekent of heeft betekend, desgevallend wat de situatie is voor personen met die gerichtheid in zijn land van herkomst en hoe verzoekers ervaringen, ook volgens zijn vluchtrelaas, in het algemene beeld passen.

De Raad treedt de verwerende partij bij in het standpunt dat indien bij een verzoeker om internationale bescherming het besef van homoseksuele geaardheid als onlosmakelijk deel van zijn eigen identiteit ontbreekt, er niet blijkt dat het niet kunnen beleven (al dan niet openlijk) van zulk een geaardheid bij terugkeer naar het land van herkomst een schending van fundamentele rechten zou uitmaken.

Bijgevolg impliceert het feit dat van iemand die homoseksueel geaard is niet kan worden verwacht dat hij deze geaardheid zou verbergen om aan vervolging te ontkomen – net omdat het een fundamenteel deel van de persoon uitmaakt – niet dat er internationale bescherming moet worden toegekend aan al wie ooit homoseksuele betrekkingen heeft gehad.

Met betrekking tot haar geaardheid heeft de verzoekende partij de volgende documenten bijgebracht: een echtscheidingsakte, twee foto's waar de verzoekende partij staat afgebeeld met een andere man en een video waarin de verzoekende partij seks heeft met een andere man.

De echtscheidingsakte geeft enkel aan dat de verzoekende partij van haar echtgenote gescheiden is. Uit voormeld document blijkt niet wat de reden hiervoor is. Met betrekking tot de video-opname van intieme handelingen die de verzoekende partij bijbrengt, dient te worden beklemtoond dat het Hof van Justitie reeds geoordeeld heeft dat *“artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, in die zin [moet] worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken asielzoeker, het ondergaan van “tests” om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het overleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen.”* (HvJ 2 december 2014, A, B en C, C-148/13 – C-150/13, punten 65-66, 72). In het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de verwerende partij ook correct gehandeld door het beeldmateriaal terug te geven aan de verzoekende partij zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij over haar gestelde seksuele gerichtheid in hun onderlinge samenhang dient te beoordelen en dit op individuele basis rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd. *In casu* is de verzoekende partij een hogeropgeleide jongeman van 23 jaar die haar hele leven in Kabul heeft doorgebracht. Zij verklaart immers geboren te zijn op 1 januari 1996 en stelt dat zij haar middelbare scholing heeft afgemaakt alsook dat zij aan haar eerste jaar tandarts zat aan de universiteit van Kabul vooraleer zij vanuit Afghanistan naar Europa gevlucht is.

Uit het gehoorverslag blijkt dat er verschillende open vragen gesteld werden. De Raad wijst er op dat om verzoekers van internationale bescherming in de gelegenheid te stellen hun seksuele gerichtheid zo goed en volledig mogelijk naar voren te brengen open vragen van belang zijn. Zo krijgen verzoekers de kans om een authentiek relaas te vertellen. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat de relevante thema's (zoals het bewustwordingsproces, de persoonlijke beleving in België, haar huidige en vorige relaties, haar contacten met lesbiennes, homo's, biseksuelen, transgenders (hierna: LHBT), haar contacten met haar familie) afdoende aan bod zijn gekomen en dat de verwerende partij op deze onderdelen voldoende heeft doorgevraagd. De verwerende partij heeft meermaals aan de verzoekende partij gevraagd of zij meer zou kunnen vertellen over bepaalde gebeurtenissen of gevoelens en of zij uitgebreider zou kunnen vertellen over bepaalde aspecten, zoals uit hetgeen hierna blijkt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij uitgebreid werd bevraagd over haar persoonlijke beleving van haar voorgehouden homoseksuele geaardheid in België en op welke wijze zij daaraan invulling geeft dan wel wil en kan geven in België.

Vooreerst werden aan de verzoekende partij verschillende vragen gesteld over het proces van ontdekking, bewustwording en aanvaarding van haar voorgehouden seksuele gerichtheid en de wijze waarop zij daarmee omgaat en omging, zowel in België als in Afghanistan. Met betrekking tot verzoekers ontdekkings- en bewustwordingsproces in België wordt in de bestreden beslissing gesteld dat:

- De verzoekende partij een eerder beknopte omschrijving kan geven van haar geaardheid. Ten eerste omdat ze slechts verklaart dat zij "zo geworden" is en dat zij spreekt over "die wereld". Ten tweede omdat de verzoekende partij in haar verklaringen niet verder komt dan te stellen dat zij houdt van haar homoseksualiteit, dat zij een "goed gevoel" heeft en zich "uitzonderlijk" voelt. De verwerende partij geeft hierop aan het bevreemdend te vinden dat zij zoveel moeite heeft om haar seksualiteit te beschrijven.
- De verzoekende partij er niet in slaagt om haar geaardheid te omschrijven, maar dat ook het bewustwordingsproces dat hieraan vooraf zou zijn gegaan niet overtuigt. De verwerende partij wijst op een tegenstelling tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had de verzoekende partij laten optekenen dat zij pas sinds "vijfenvijf maanden" weet dat zij homoseksueel is. Volgens de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken was de verzoekende partij pas in België tot deze vaststelling gekomen. Daarentegen verklaart de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij zich sinds haar zestien, zeventien of zelfs achttien jaar aangetrokken voelt tot mannen.
- Verder gevraagd naar haar bewustwordingsproces de verzoekende partij stereotiep verklaart dat zij tijdens haar schoollopen meer geïnteresseerd was in jongens dan in meisjes. Zij kan echter haar verdere gevoelens bij deze ontdekking en bewustwording niet onder woorden brengen. De verwerende partij geeft aan dat de verzoekende partij nadrukkelijk en bijna exclusief verwijst naar fysieke contacten die zij zou (gehad) hebben. De verwerende partij stelt bijgevolg dat een dergelijke moeite om over haar gevoelens te praten tijdens het bewustwordingsproces afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid.
- Over haar ervaringen in Afghanistan verklaart de verzoekende partij voornamelijk dat zij haar geaardheid verborgen hield en dat zij er nooit over heeft gepraat. Wanneer zij wordt gevraagd naar de ervaringen en de ontdekking van haar seksualiteit in België, verklaart de verzoekende partij dat zij niet op de hoogte was dat "dit" werd toegestaan in België en dat zij dit pas heeft ontdekt toen zij door een vreemde man in een auto werd gevraagd om seks met hem te hebben. Wat betreft haar allereerste seksuele ervaring in België, verklaart de verzoekende partij dat een vreemde man, genaamd Hans, zomaar naar haar werkplaats is gekomen en haar toen vroeg om seks te hebben, waarop zij dan is in gegaan. De verwerende partij stelt dat dergelijke gang van zaken nogal bevreemdend overkomt. De verwerende partij acht de beknopte en vage verklaringen van de verzoekende partij weinig geloofwaardig.
- Een seksuele geaardheid een identiteit is waardoor het een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid is. Dit brengt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij op geen enkel moment in staat was om duidelijk de ontdekking van haar seksualiteit uit te drukken.

Voormelde pertinente motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden en eigen gemaakt. Uit het gehoorverslag van 12 februari 2019 blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor moeite had om concreet op de gestelde vragen te antwoorden,

zeker wanneer haar open vragen gesteld worden. Het komt wel aan de *protection officer* toe om, indien nodig, verduidelijking, aanvulling of bevestiging van gegeven antwoorden te vragen. Zo wordt haar gevraagd of zij homoseksueel is en of ze daar iets over kan vertellen. De verzoekende partij antwoordt hierop dat ze een jaar geleden “zo werd” en dat de *protection officer* vragen kan stellen (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.8). Als er wordt gevraagd hoe de verzoekende partij haar eigen seksualiteit ziet, waarbij haar ook wordt gevraagd of zij zich identificeert als hetero-, homo-, of biseksueel, antwoordt de verzoekende partij eerst dat zij van mannen en vrouwen houdt, maar dat zij enkel seksuele contacten wilt met andere mannen. De *protection officer* vraagt dan of de verzoekende partij nog gevoelens heeft voor vrouwen, waarna de verzoekende partij eerst een heel warrig betoog houdt om daarna opeens te antwoorden dat zij gevoelens heeft voor mannen en dat zij “*geen gevoelens in het geheel [heeft] voor vrouwen*”. Hieruit blijkt bijgevolg dat de verzoekende partij zich tijdens hetzelfde gehoor tegenspreekt (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.9). In tegenstelling tot de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geeft de verzoekende partij tijdens het gehoor van 12 februari 2019 aan dat zij sinds haar zestien, zeventien of zelfs achttien jaar aangetrokken voelt tot mannen (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p. 10). Daarom kan de verwerende partij terecht vragen hoe de verzoekende partij haar homoseksualiteit verborgen hield in Afghanistan, bijvoorbeeld voor haar ouders en haar echtgenote. Er wordt haar viermaal gevraagd ‘hoe’ ze haar geaardheid verborgen hield in Afghanistan. Als antwoord hierop verklaart de verzoekende partij enkel dat ze dit moest verbergen (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p. 13).

Naast de algemene moeite die de verzoekende partij had om meteen en concreet op de vragen te antwoorden, kan in navolging van de bestreden beslissing worden vastgesteld dat de verzoekende partij moeilijk kan verwoorden wat homoseksualiteit voor haar betekent. Zo stelt zij eerst dat homoseksualiteit voor haar “*geen betekenis*” heeft. Zij stelt verder enkel dat zij ervan houdt en dat het “*goed*” is (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.8). Wanneer haar wordt gevraagd naar haar gevoelens toen zij zich realiseerde dat zij zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordt zij dat zij een “*goed gevoel*” had. Wanneer haar gevraagd wordt hoe zij zich voelt bij personen van hetzelfde geslacht, antwoordt de verzoekende partij dat zij zich “*comfortabel*” voelt “*met hem*” (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.10-12). Ook bij de vragen naar hoe zij zich voelde bij het verborgen houden van haar homoseksualiteit in Afghanistan, komt de verzoekende partij niet verder dan te stellen dat zij “*geen slechte gevoelens*” had en dat zij daar “*niets speciaal*” bij voelde (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.12).

Uit het gehoorverslag blijkt verder dat de verzoekende partij het bewustwordingsproces van haar vermeende homoseksualiteit volledig vereenzelvigd met de eerste maal dat zij voorhoudt seksueel contact te hebben gehad met een andere man. Zo verklaart zij dat zij een jaar geleden “zo werd” (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.8), hoewel zij ook aangeeft dat zij zich sinds zestien-, zeventien-, achttienjarige leeftijd tot andere jongens aangetrokken voelde (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.10). Ondanks het feit dat zij meermaals aangeeft reeds van in Afghanistan zekere “*gevoelens*” voor jongens te hebben gehad, blijft zij verder volhouden dat zij pas in België echt homoseksueel is ‘geworden’. De verzoekende partij dateert de eigenlijke realisatie van haar geaardheid op ongeveer één jaar geleden, wat overeenkomt met het moment waarop zij haar eerste seksuele betrekkingen met een andere man plaatst (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.13). Ook wanneer haar wordt gevraagd hoe zij zich in Afghanistan voelde toen zij tot de vaststelling kwam dat zij mannen verkoos, antwoordt de verzoekende partij door te verwijzen naar seksuele handelingen: “*ik vroeg mezelf, zal ik seks met een jongen hebben op een dag*” (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.10). Hoewel van de verzoekende partij niet mag verwacht worden dat sprake moet zijn geweest van een interne worsteling voordat zij haar seksuele gerichtheid accepteert, mag wel van de verzoekende partij verwacht worden dat sprake is geweest van een bepaald denkproces hierover. De verzoekende partij is immers afkomstig uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk gezien niet is geaccepteerd. Van de verzoekende partij als volwassen man mag dan ook een bepaalde wijze van reflectie worden verwacht. Van de verzoekende partij mag bijvoorbeeld verwacht worden dat zij inzicht geeft in hoe het voor haar was om met haar seksuele geaardheid in Afghanistan om te gaan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat wanneer essentiële vragen over haar seksualiteit gesteld worden de verzoekende partij regelmatig vervalt in nietszeggende stellingnames. Gelet op de moeite die de verzoekende partij heeft om aan te geven wat homoseksualiteit voor haar betekent, de vage en soms wisselende verklaringen die ze aflegt en haar loutere focus op het seksuele gedeelte van haar vermeende homoseksualiteit, lijkt het de Raad voor te komen dat de verzoekende partij enkel verklaart wat zij denkt dat de *protection officer* wenst te horen en dit in het kader van wat de verzoekende partij zelf beschouwt als homoseksualiteit, namelijk seksuele handelingen met personen van hetzelfde geslacht. Uit het gehoorverslag kan geenszins worden afgeleid dat de verzoekende partij haar

vermeende homoseksualiteit beschouwt als een eigen identiteit, namelijk een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid wat tevens een proces van gevoelens en beleving met zich mee draagt. De verzoekende partij geeft slechts een algemene en vage duiding en betreft zij de betekenis van homoseksualiteit niet op haar persoon.

Bovendien komen ook de verklaringen van de verzoekende partij aangaande de eigenlijke seksuele handelingen niet geloofwaardig over. De verzoekende partij verklaart dat een vreemde man, genaamd Hans, naar haar werkplaats kwam en haar vroeg om seks, waarop zij dan positief antwoordde. Hans zei dan dat zij die avond op hem moest wachten voor een Chinees hotel, waarna zij samen naar zijn huis zijn gegaan (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.13-14). Dergelijke gang van zaken kan op zijn minst vreemd genoemd worden. Hetzelfde kan gesteld worden aangaande verzoekers verklaringen omtrent haar besef dat homoseksualiteit in België niet verboden is. Zij verklaart dat zij hiervan lange tijd niet op de hoogte was, maar dat op een dag een man in een auto hem haar een lift gaf naar het centrum en dat hij haar toen heeft gevraagd om seks, maar dat zij weigerde. De volgende dag kwam diezelfde man weer langs en vroeg om het telefoonnummer van de verzoekende partij. Op een dag kwam diezelfde man nogmaals langs en reed de verzoekende partij mee met hem naar zijn huis. Tijdens de rit zei deze man opeens dat hij seks met de verzoekende partij wilde, waarop de verzoekende partij antwoordde dat hij moest stoppen. Deze man zei toen dat de verzoekende partij zich geen zorgen moest maken, dat dit hier geen probleem is en dat alles hier wordt toegelaten, waarna de verzoekende partij de auto heeft verlaten. Daarna stelt zij nog dat zij Hans ook heeft gevraagd of “het” toegestaan is in België en dat Hans dan alles heeft uitgelegd (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.15).

Uit het gehoorverslag kan aldus absoluut niet worden opgemaakt dat de verzoekende partij diepere gevoelens zou koesteren voor mannen, zoals zij beweert. Met andere woorden, haar seksuele praktijk lijkt niet te wijzen op een specifieke gerichtheid of op een bepaalde seksuele identiteit. De verklaringen van de verzoekende partij over het proces van ontdekking van haar voorgehouden seksuele gerichtheid zijn bijna volledig gericht op een seksuele praktijk. Er worden geen elementen aangereikt waaruit een gevoelsmatige betrokkenheid blijkt. Er kan worden verwacht dat verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid, of het nu een homoseksuele of biseksuele geaardheid betreft in de zin van een fundamenteel kenmerk van zijn identiteit, enigszins zou worden weerspiegeld in zijn verklaringen en gedragingen, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat in Afghanistan, gelet op de aldaar heersende cultuur, het niet mogelijk is om zich te ‘outen’ als homoseksueel en dat hierover praten ook “*quasi-onmogelijk*” is. Zij betoogt dat, gelet op haar eigen persoonlijkheid en haar traditionele gezinssituatie, het niet kennelijk onredelijk is dat zij terughoudend is om over haar gevoelens te praten. Zij stelt dat zij als het ware nooit heeft geleerd om haar gevoelens onder woorden te brengen. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat gelet op de Afgaanse culturele achtergrond van de verzoekende partij het niet vanzelfsprekend is om over gevoelens te praten en er een zekere terughoudendheid is, kunnen deze vergoelijkingen en excuses in dit geval de Raad niet overtuigen. De Raad stelt echter vast dat uit de bewoordingen van verzoekers verklaringen niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij haar gevoelens moeilijk onder woorden kan brengen of terughoudend is om over haar gevoelens te praten, maar wel dat zij geenszins kan duiden op welke wijze haar homoseksualiteit mede haar identiteit bepaalt. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zelf verklaart dat homoseksualiteit voor haar “*geen betekenis*” heeft. Zij kan verder niet meer verklaren dan dat zij ervan houdt, dat het “*goed*” is, dat zij “*gelukkig*” is en dat zij zich “*uitzonderlijk*” voelt (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Deze vage verklaringen wringen des te meer, nu uit een volledige lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die de verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerde homoseksualiteit in de context van de traditionele Afgaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de ongeloofwaardigheid van een relaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij haar gevoelens moeilijk onder woorden kan brengen, waardoor zij veel gemakkelijker kan praten over de, volgens haar, eigenlijke uiting van homoseksualiteit, namelijk het hebben van seksueel contact met personen van hetzelfde geslacht. Zij wijst erop dat zij, gelet op haar culturele en traditionele achtergrond, veel makkelijker over handelingen kan praten, dan over gevoelens. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling dat de verzoekende partij niet kan duiden op welke wijze haar homoseksualiteit mede haar identiteit bepaalt. Bovendien worden haar verklaringen omtrent haar voorgehouden seksuele contacten ook niet als geloofwaardig beschouwd.

De verzoekende partij geeft verder in haar verzoekschrift zelf aan dat zij haar voorgehouden geaardheid vereenzelvigt met het hebben van seksuele contacten: *“Hierdoor reduceert verzoeker zijn geaardheid vaak tot het – al dan niet- hebben van seksuele contacten (omdat dit een duidelijke en kenbare outing vormt van de geaardheid van een persoon)”*, wat niet als geloofwaardig beschouwd wordt. De Raad herhaalt dat het hebben van seksuele contacten niet samenvalt met het hebben van een zekere seksuele identiteit. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij haar geaardheid niet onder woorden moet brengen daar zij foto's en een video (stuk 12) heeft voorgelegd waaruit, volgens haar, onomstotelijk blijkt dat zij homoseksueel is. Dergelijke stukken worden *in casu* immers niet mee in overweging genomen, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie. In het arrest van 2 december 2014 (C-148/13 t.e.m. C-150/13) wordt immers duidelijk gesteld dat dergelijke elementen niet noodzakelijkerwijs bewijswaarde hebben en dat het toelaten of aanvaarden van een dergelijk type bewijs een stimulans voor andere asielzoekers vormt en dat dit er feitelijk op neerkomt dat dergelijke bewijzen van hen worden verlangd (HvJ 2 december 2014, A, B en C, C-148/13 – C-150/13, punten 65 en 66).

Vervolgens worden verzoekers verklaringen omtrent zijn liefdesrelatie met een man beoordeeld. Daar de verzoekende partij stelt concrete uiting te hebben gegeven aan haar seksuele geaardheid mag van haar in redelijkheid worden verwacht dat zij daarover verklaringen kan afleggen. Daarom mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij verklaringen kan afleggen over eenvoudige zaken als de duur van een relatie, en afhankelijk van de duur ervan, persoonlijke gegevens van de gestelde partner, de plaatsen waar zij elkaar hebben ontmoet enz. De verzoekende partij verklaart dat zij een relatie heeft (gehad) met T. De verzoekende partij kent niet de volledige naam van T., alhoewel zij wel volhoudt dat zij al sedert zes, zeven of acht maanden een relatie hebben (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.16-18). Dit ondanks het feit dat de verzoekende partij schat dat zij ongeveer zeven maanden voor het gehoor aan T. werd voorgesteld. Wanneer haar wordt gevraagd om alles over T. te vertellen, komt de verzoekende partij niet verder dan te stellen dat T. uit Irak komt, hij een Belg is, dat hij een groot netwerk van andere homoseksuelen heeft en in welke straat T. woont (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.17-19). De verzoekende partij kan verder niet op overtuigende wijze verklaren waarom zij een relatie met T. is begonnen. Immers wanneer haar gevraagd wordt waarom zij zich aangetrokken voelt tot T., stelt de verzoekende partij enkel dat hij haar vriend is, dat hij een *“goede jongen”* en *“geen leugenaar”* is. Zij verklaart ook dat hij *“geen racist”* is, dat hij een *“goed gedrag en karakter”* heeft, dat hij altijd lacht en probeert om andere mensen gelukkig te maken. De verzoekende partij voegt hier opeens aan toe dat zij heeft ontdekt dat er *“verschillende gays”* zijn en staat erop dat wordt neergeschreven dat T. *“de achterkant”* is (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.17-19). De Raad is het eens met de verwerende partij dat een dergelijke omschrijving van een partner met wie men een maandenlange relatie voorhoudt, weinig ernstig genoemd kan worden. Bovendien kan de verzoekende partij niet vertellen hoe T. het ontdekken van zijn homoseksualiteit heeft ervaren. Zij verklaart eerst dat T. *“homoseksueel [was] van het begin”* en dat hij het niet ontdekt heeft. Wanneer er verder wordt gevraagd naar of T. ook niet een moment moet hebben gehad waarop hij beseft dat hij zich aangetrokken voelt tot mannen, antwoordt de verzoekende partij: *“neen, T. is aantrekkelijk”*. Zij geeft daarna aan dat ze er niet naar had gevraagd (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.20). Nogmaals dient er vastgesteld te worden dat een dergelijk gebrek aan kennis van haar partner bevreemdend overkomt.

De verzoekende partij werd tijdens het gehoor geconfronteerd met de chronologische tegenstrijdigheden van haar verklaringen. Uit voorgaande besprekingen blijkt immers dat de verzoekende partij bij het gehoor van 12 februari 2019 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) verklaart dat zij reeds een jaar homoseksueel is *“geworden”*, terwijl zij bij het indienen van haar derde verzoek om internationale bescherming op 10 december 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaart dat zij sedert *“5,5 maand”* weet dat zij homoseksueel is (stuk 9, verklaring DVZ 10 december 2018). Zij geeft daar ook aan dat zij in Afghanistan nooit homoseksuele gevoelens had, terwijl in het gehoor van 12 februari 2019 bij het CGVS zij meerdere malen stelt dat zij ook daar reeds een zekere aantrekking voelde ten opzichte van andere mannen en dat zij dit verborgen heeft moeten houden. Wanneer zij tijdens het gehoor van 12 februari 2019 met deze tegenstellingen geconfronteerd wordt, verklaart zij eerst dat het misschien gaat om een misverstand, maar antwoordt bij een latere confrontatie: *“Het gebeurt altijd zo, ik denk ik vijf of zes interviews heb gehad, misschien zelfs meer. Als voor m'n interview kom, u legt een papier voor mij en zegt me dat ik dit heb gezegd in het vorige. Volgens dit. Ik denk dat er verschillen zijn. Ik denk dat de problemen met de tolk zijn, hij of zij begrijpt sommige woorden niet, is het niet zo?”* (administratief dossier stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.15 en 17). Dergelijke kritiek kan *in casu* niet worden aangenomen. De Raad voegt zich bij het oordeel in de bestreden beslissing, namelijk dat de verzoekende partij bij de aanvang van het gehoor van 12 februari 2019 heeft gesteld dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was

verlopen en dat zij hierbij geen verdere opmerkingen had. Dienaangaande moet worden opgemerkt dat (i) de verzoekende partij aangaf de tolk te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (ii) zij uitdrukkelijk aangaf dat de gegevens zoals opgenomen in de vragenlijst overeenstemmen met de werkelijkheid en de vragenlijst, nadat deze aan haar werd voorgelezen in het Dari, ondertekende voor akkoord (iii) bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS de mogelijkheid kreeg opmerkingen te formuleren omtrent het gehoor bij de DVZ, in het kader hiervan uitdrukkelijk verklaarde dat alles goed was verlopen bij de DVZ en geen melding maakte van mogelijke problemen of incidenten aldaar. Derhalve kunnen de beweringen van de verzoekende partij omtrent het verloop van het gehoor bij de DVZ, die slechts werden geuit nadat zij werd geconfronteerd met de strijdigheid van zijn verklaringen, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat er geen enkele controle kan worden uitgeoefend op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, daar er geen vertrouwenspersoon of advocaat aanwezig was, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook geen vertrouwenspersoon of advocaat bij haar had op het gehoor bij het Commissariaat-generaal, ondanks het feit dat zij in de oproeping wel op de hoogte wordt gesteld van deze mogelijkheid (administratief dossier, stuk 5). De problemen waarvan de verzoekende partij voor het eerst in haar verzoekschrift gewag van maakt, vinden geen steun in de stukken van het administratief dossier. Daarenboven werden ze ook niet aangehaald tijdens het gehoor van 12 februari 2018 op het Commissariaat-generaal. Dit algemeen betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing daar verzoekers voorgehouden geaardheid niet enkel op grond van dit element ongeloofwaardig wordt geacht. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat het gegeven dat zij het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekend heeft, dient gerelativeerd te worden kan zij hierin niet gevolgd worden. De verzoekende partij heeft niet zo maar dit document ondertekend, maar het verslag werd haar eerst in het Dari voorgelezen waarop zij verklaard heeft dat de *“hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn”* en dan het document ondertekend waardoor zij het zich eigen gemaakt heeft. Het administratief dossier bevat geen begin van bewijs dat de verzoekende partij misleid zou zijn geweest bij de ondertekening van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven wijst de Raad erop dat niet alleen tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verklaringen afgelegd op de DVZ respectievelijk het CGVS, maar dat uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij zich ook tijdens haar gehoor op het CGVS op bepaalde punten tegengesproken heeft. Zo kan uit de verklaringen van de verzoekende partij geenszins vastgesteld worden of er op het moment van het gehoor nog sprake is van een relatie met T., die reeds werd besproken. Zij verklaart eerst dat zij T. leerde kennen en dat zij er een tijdje bij bleef, waarna zij stelt: *“ik had een relatie met T.”* Wanneer haar wordt gevraagd met wie zij op heden in een relatie zit, antwoordt de verzoekende partij dat zij vier of vijf vrienden heeft (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.16). Later in het gehoor verklaart de verzoekende partij opeens dat zij nog steeds een relatie heeft met T. De *protection officer* stelt dan de vraag of deze relatie niet voorbij is, waarop de verzoekende partij het volgende antwoordt: *“neen, onze relatie is niet voorbij, gaat verder, maar geen seks meer met hem”* (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.18).

Ten derde heeft de verwerende partij verzoekers verklaringen over zijn andere beweerde relaties met mannen in België beoordeeld. De Raad concludeert samen met de verwerende partij dat deze alles behalve overtuigend kunnen worden genoemd. De verzoekende partij verklaart immers een relatie te hebben met *“vier of vijf”* mannen, maar kan de volledige namen van deze mannen niet noemen. Zij stelt dat zij de volledige namen niet kent, maar dat ze *“de naam [za] geven zoals [ze] ze kent. [Ke]., [D.], [Ka]. en meer”*. Zij verklaart dat de rest van de namen op haar gsm staan (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.16-17). Wanneer zij gevraagd wordt waarom zij zich aangetrokken voelt tot hen, stelt zij dat het haar vrienden zijn, dat zij relaties heeft met hen en dat het gaat om *“goede jongens”*, *“eerlijke mensen”* en *“geen leugenaars”* (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.19). Gelet op het feit dat de verzoekende partij wel volhoudt dat zij een relatie heeft met deze mannen, maar eigenlijk geen enkele informatie over hen kan verstrekken, geen namen, noch enige andere kenmerken kan noemen, en zij zelfs niet kan concretiseren om hoeveel mannen het gaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de verklaringen van de verzoekende partij oppervlakkig en geenszins overtuigend zijn.

Ook heeft de verwerende partij onderzocht of de verzoekende partij bepaalde kennis heeft verworven over de situatie van homoseksuelen in België, door haar contacten met de homogemeenschap of door eigen ervaring of onderzoek. De verwerende partij stelt daarbij vast dat de verzoekende partij maar zeer vaag kan verwijzen naar enkele cafés als ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen en dat zij geen specifieke evenementen of organisatie die zich inzetten voor de rechten van homoseksuelen kan opsommen. Zij geeft verder aan dat zij zich hier nooit over heeft geïnformeerd (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p.21-23). De verwerende partij concludeert dat een dusdanige beperkte kennis omtrent

de eigen beweerde gemeenschap geenszins strookt met het profiel dat de verzoekende partij zich tracht aan te meten.

De Raad erkent dat om homoseksueel te zijn men niet noodzakelijk op de hoogte moet zijn van het homoseksueel milieu en naar homovriendelijke plaatsen of cafés moet gaan. Dit neemt niet weg dat de verzoekende partij, ook al zou zij bang zijn om publiek uiting te geven aan haar homoseksualiteit, tijdens het gehoor geen blijk heeft gegeven van enige interesse in ontmoetings- en uitgaansmogelijkheden voor homoseksuelen in België ondanks het feit dat zij volgens haar eigen verklaringen homoseksuelen in het uitgaansleven heeft ontmoet. De verzoekende partij verklaart dat zij homoseksuelen bij hun thuis ontmoette en dan in algemene termen verklaart *“maar als je een persoon wil vinden kun je naar een café gaan, Groenplaats, of een disco”* (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p. 22). Voorts stelt de verzoekende partij dat er verschillende cafés zijn op de Groenplaats om mekaar te ontmoeten en verwijst zij naar de een *social networking* applicatie voor LHBT's. De verzoekende partij denkt dat homoseksuelen zich op bepaalde events ontmoet zoals een tentoonstelling bijvoorbeeld, maar zij verklaart dat ze daar niet heen ging. De verzoekende partij kent geen enkele LHBT's belangenorganisatie en heeft over de rechten van LHBT'ers in België slechts zeer summier verklaringen afgelegd. Het hebben van zulke interesse is geen vereiste om de voorgehouden homoseksualiteit geloofwaardig te bevinden, doch het gebrek aan interesse wel een vaststelling die mag worden meegenomen voor beoordeling van verzoekers vrees omdat de verzoekende partij *in casu* aangeeft met verschillende homoseksuelen in contact geweest te zijn. Daarenboven, aangezien de verzoekende partij blijkbaar geen interesse vertoont in de zogenaamde *'gayscene'* maakt zij niet aannemelijk dat zij als anders geaard zal worden gepercipieerd in haar land van herkomst en om die reden problemen zou kennen.

De verzoekende partij verklaart verder dat zij enkel nog contact heeft met haar moeder in Afghanistan. Zij stelt dat iemand van de Afghaanse gemeenschap in België te weten is gekomen dat zij homoseksueel is en haar familie in Afghanistan op de hoogte heeft gebracht. Zij kan dit niet verder concretiseren dan dat haar broer en zus opeens afstand van haar namen en dat zij geen contact meer heeft met haar vader. Wanneer haar wordt gevraagd wie haar familie van haar vermeende geaardheid op de hoogte heeft gesteld en waarom deze persoon dit heeft gedaan, kan de verzoekende partij hier geen antwoord op geven. Zij verklaart: *“ik weet niet wie hem informeerde en waarom. Als Afghanen dit weten of als er een klein probleem is onder hen, het wordt een groot probleem”* (stuk 6, gehoorverslag 12 februari 2019, p. 23). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig, daar zij eerst aangeeft dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van haar geaardheid en dat zij haar homoseksualiteit zelfs in België geheim houdt uit vrees voor de Afghaanse gemeenschap in België, doch direct hierna verklaart dat haar familie reeds op de hoogte is gebracht. Door dergelijke verklaringen af te leggen komt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij nog verder in het gedrang.

Het geheel van de voorgelegde stukken en verzoekers verklaringen in acht genomen, besluit de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat de verzoekende partij een homoseksuele geaardheid in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van haar identiteit, niet aannemelijk maakt. Er is dan ook geen nood aan internationale bescherming om bepaalde rechten aangaande het beleven van een seksuele geaardheid te garanderen.

In casu is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in

paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

- “a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en haar voorgehouden homoseksualiteit, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door*

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 11 september 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017
- COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 15 mei 2019
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation - Update*" van mei 2018
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van juni 2019
- EASO Country Guidance "*Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van juni 2019.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit de Afghaanse hoofdstad Kaboel, dient de situatie in deze stad onderzocht te worden. Met betrekking tot Kaboel wordt in de aanvullende nota gesteld dat:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten."

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kaboel, met inbegrip van de hoofdstad Kaboel, indeelt bij *"Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD"* (p.102).

In andere woorden, Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kaboel ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij brengt ook geen elementen bij om de inhoud van voormelde rapporten te weerleggen en evenmin als de conclusie van de verwerende partij.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de hoofdstad Kaboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die hierover anders doen oordelen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kunnen leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden invoeren die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kaboel op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de hoofdstad Kaboel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig gehandeld heeft in het onderzoek van haar derde verzoek om internationale bescherming, moet worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven en nieuwe elementen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Er werd ook aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd waarom zij zich niet wou laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS